

přehledu. Tím lze si vysvětliti a ani nelze vytýkati, že autor nedopověděl otázku nadhozenou na str. 33. jaký vliv měla kniha Janova na postup recepce. Neboť bylo by tu potřebí zjistiti a podrobně probrati, co v Schöffenbuchu římského není a srovnati Schöffenbuch s knihou Brikcího a konečně s právy Koldínovými. Ukázalo by se zajisté a potvrdilo by se mínění autorovo, že theorie byla dosti vzdálena praxe, jak samy rozpory v Schöffenbuchu nasvědčují (viz kap. o dědickém právu) a jak by ukázalo srovnání zmíněných sbírek (viz Koldína kap. o rukojemství). Autorovým úkolem však zmíněné srovnání nebylo a zůstává vděčným cílem práci další.

V dodatku druhém bylo by snad bývalo lépe srovnati sentence s místi CJC, nikoli naopak. Rauscher.

Civilní soudní zřízení.

Уставъ гражданскаго судопроизводства, Polgári perrendtartás orosz fordítása. Civ. soudní řád platný na Podk. Rusi. Составили Др К. П. Мачиъ и В. В. Гзовскій. Užhorod. 1923. Stran XXIII. a 475.

Při nepřekonaném dosud ještě právním dualismu naší republiky jest velmi důležité, aby aspoň hlavní zákony uherské, dokud budou ještě u nás platiti, byly přeloženy a vydány ne-li v českém, aspoň ve slovenském znění. K zákonům těm náleží také uherský civilní řád soudní (zák. čl. I. z r. 1911). Je jistě zajímavavo, že dříve než došlo k vydání jeho v jazyku slovenském, pokusil se dr. K. Mačík, vicepresident košické soudní tabule, a V. Gzovskij, smluvní konceptní úředník téže tabule, o překlad do spisovného jazyka ruského, a že také jejich překlad vyšel jako I. číslo sbírky ruských překladů zákonů Podkarpatské Rusi v Užhorodě 1923. Překladatelé nepřestali na pouhém textu uherského civ. řádu soudního, nýbrž doplnili svůj překlad zákony československé republiky vydanými do 8. června 1923.

Úkol překladatelů nebyl snadný. Jak vykládají v předmluvě, běželo při naléhavosti ruské pomůcky o práci rychlou, ale při tom obtížnou jak pro základní rozdíl mezi maďarským a ruským jazykem, tak pro různost právních institutů.

Překlad jest podán ruským literárně-právnickým jazykem s přesným zachováním smyslu originálu. Překladatelé nechtěli tvořiti nové právní terminologie ruské, a proto přijali obecně zavedené názvy ruské legislativy i právnícké literatury. Od těchto výrazů uchýlili se jen v těch případech, kde toho vyžadovala novota tlumočeného pojmu nebo rozdíl mezi právem uherským a ruským.

Překladu nebyl sice dán ráz komentáře, ale pro snažší jeho používání uznali překladatelé za prospěšné vložit do textu změny zavedené pozdějšími zákony, jak to naznačeno v poznámkách.

K překladu jest připojen maďarsko-ruský ukazatel odborných termínů. Bylo by bývalo dobře, kdyby kniha byla opatřena ještě druhým, třeba jen zkráceným ukazatelem rusko-maďarským, jak je to vlastně

na titulním listě uvedeno, ačkoli správněji by tam mělo státi s ukazatelem maďarsko-ruským.

K. K.

Trestní právo.

Trestní zákon. Uspořádal Dr. M. Lepař. Praha 1922.

Lepařovo vydání je již osmým vydáním trestního zákona v Grérově sbírce zákonů Bylo doplněno změnami a judikaturou až do počátku r. 1922. Tyto doplňky nejsou však úplné. Četné vedlejší zákony byly pominuty. Tak zvláště pro praxi významný zákon z 22. prosince 1921 č. 471 Sb. z. a n. Toho jest litovati tím více, že při vydání pouze doplněném zpracování nového materiálu nepůsobí značných obtíží. Také systematická zpracování je poněkud těžkopádná a bez rejstříku bylo by těžko některá zákonná ustanovení nalézt. Nikdo nebude na př. hledati trestní ustanovení zákona ze 17. prosince 1918 č. 82. Sb. z. a n. a prozatímní ochraně lesů u § 460 tr. z. Odkazováním na zákony otištěné ve vydání trestního řádu stává se rovněž toto vydání méně použitelným. Zákon na ochranu republiky samozřejmě ještě v této knížce obsažen není, takže toto vydání nesnese srovnání s vydáním Kallab-Herrnrittovým. Přes to má i vydání Lepařovo své přednosti. Je to předně poměrná láce, která je činí přístupným i širším vrstvám, a za druhé téměř úplné zpracování rozhodnutí nejvyššího soudu. Scholz.

Právo ústavní.

Redslob Robert, Le régime parlementaire Paris 1924, stran 356.

Jak v dalším názvu jest uvedeno, jest spis tento studiem parlamentních institucí v Anglii, v Belgii, v Uhrách (do světové války), ve Švédsku, ve Francii, v Československu, v Německu, v Prusku, v Bavorsku a v Rakousku. Spis sám jest rozdělen na čtyři části: prvá část jedná o soustavě parlamentní v její pravé podobě (Anglie, Belgie, Uhry do světové války, Švédsko), část druhá obsahuje soustavu parlamentní v její formě neautentické (dnešní Francie), část třetí jedná o parlamentních soustavách dosud nevyjasněných (Československo, Německo, Prusko) a část čtvrtá líčí soustavy, které z parlamentarismu mají jen jeho formule (Bavorsko, Rakousko).

Spisovatel nejprve definuje soustavu parlamentní. Podle něho každá ústava obsahuje v sobě určitý životní princip. Pochopiti ústavu znamená odkryti životní sílu státu, objasniti hluboký zákon, který dává popud organismu státnímu a udržuje jeho síly v souladu. Uvědomíme-li si toto, seznáme, že každý stát, má pramen své osobivosti ve způsobu, jakým navzájem na sebe působí moc výkonná a moc zákonodárná. Podle tohoto způsobu rozeznáváme čtvero typů vládních soustav: soustavu parlamentní, soustavu závislé exekutivy, jak jest nyní ve Švýcarsku, soustavu dělené moci ve státu, jak jest tomu v Severoamerické Unii,